

Jan 20,29-31 Salvátor 3.5.2020, Jubilate

Zdravíme vás ze zavřeného kostela třetí neděle po Velikonocích, zvanou Jubilate (Oslavujte). Oslavovat našeho Pána budeme až v druhé části bohoslužeb, začneme z hlubin, odkud takto volá žalmista:

In: Z hlubokosti volám k tobě, Hospodine. Pane, vyslyš hlas můj, nakloň uši svých k hlasu pokorných proseb mých. Budeš-li nepravosti šetřiti, Hospodine Pane, kdo ostojí? Ale u tebe jest odpuštění, tak aby uctivost k tobě zachována byla. Očekávám na Hospodina, očekává duše má, a ještě očekává na slovo jeho. ... Čekej, Izraeli, na Hospodina; nebo u Hospodina jest milosrdenství, a hojné u něho vykoupení. Amen (Ž 130)

Píseň EZD 692, Sv 327

Modlitba

Voláme k tobě zprostřed životů, kde je stále mnohé nejasné, Pane. Opakovaně se nám stává, že k něčemu či někomu upnem své doufání – a ukáže se to jako falešná opora. Zklamat dokážou lidé, poměry, v něž jsme doufali, i skvělé myšlenky a nadějná řešení. A především, uvědomujeme si, kolikrát dokážeme zklamat sami. I tehdy, když to „myslíme dobře“. Před tvou tváří si však o to víc smíme připomenout, že ty jsi věrný, že nás svoláváš, zveš, oslovuješ – aby život dostal spolehlivý směr a tvým světlem prozářenou budoucnost. V tomto letošním podivném koronavirovém čase nám přece zní evangelium o tvém Synu – poselství, které nezklame – které staví na nohy – které počítá zejména a právě s těmi, kteří na vlastní kůži prožili křehkost a nestálost vlastních slibů i očekávání a představ. Dej nám Ducha, ktý otevírá srdce oslovení právě tímto evangeliem. Smiluj se nad námi. Amen.

1. čtení Jan 20,1-6. 11-29

Píseň Svítá 278; EZD 675

Kázání: Jan 20,29-31

Ježíš mu (Tomášovi) řekl: "Že jsi mě viděl, věříš.

Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili."

Ještě mnoho jiných znamení učinil Ježíš před očima učedníků, a ta nejsou zapsána v této knize. Tato však zapsána jsou, abyste věřili, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a abyste věřice měli život v jeho jménu.

Svou „knížku“ o Ježíši uzavírá evangelista Jan slovy, jimiž se bezprostředně obrací na nás – posluchače svého vyprávění o Ježíši: *Co jsem napsal, napsal jsem – abyste věřili, že Ježíš je Kristus, mesiáš – Syn Boží – a abyste - jako ti, kdo přijali pozvání k této víře – obdrželi život.*

Co podle Jana vede k životu? Co otevírá život, aby byl cele prosycen (dneska bychom mohli říci „promořen“) mocí Kristova vzkříšení?

Možná se nejprve ptejme, jací mají být ti pozvaní.

Jaký musí člověk být, aby se mohl s Kristem potkat. Je na to potřeba nějaká kvalifikace? Úroveň? Znamka, či test, který prokáže, že jsme hodni – připraveni – poučení – nachystáni?

Na tuhle otázku dobře odpoví, když si připomeneme, jaké životní typy, jaké existence se se Vzkříšeným potkaly: Plačící Marie, dokola naříkající, že už nemůže obejmout

Ježíšovo tělo, že jí vzali jejího Mistra. Petr, který sice chce být ve všem první, ale zatím jako první Ježíše třikrát zapřel. Učedníci, zavření za zamčenými dveřmi, v karanténě, do níž je uvrhl strach z hrozeb za dveřmi, a možná nejvíc ze všeho jejich přesvědčení, že životodárnou mocí Kristovy blízkosti už nemají šanci potkat. A nakonec – Tomáš se svým „dokud neuzřím a neohmatám si rány, neuvěřím.“ Možná skeptik, ale daleko spíš fanatik, který umí počítat se smrtí, ale nikoli nadějí a proměnou života.

Co tedy vede k životu? Co ho otevírá moci Kristova vzkříšení?

Setkání. Setkání, kdy tě ta moc potkává prostě **tak, jak na tom zrovna jsi**. Setkání, při němž uslyšíš slovo, které tě vede dál. Obrací ze sevření přítomností, popř. minulostí k nově otevřené budoucnosti. Marie chtěla Vzkříšeného Pána obejmout, vyjádřit svou úctu, ale taky si ho přivlastnit a pojistit, a uslyšela NEDOTÝKAT SE! Raději jdi a vyříd', Kristus je vzkříšen! Učedníci, uzavření do samoty i ustrašenosti, zas slyší: POSÍLÁM VÁS VEN. Tomáš se chtěl dotknout – a uslyšel, že jsi mne viděl, věříš, *Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili.*

Co je tou **událostí**, která náš život otevírá moci Kristova vzkříšení? Která se stává životní výzvou? Setkání, kdy ten, jehož jsme nehledali, nebo tu jeho věc zabalili, sám vstupuje lidem do života. Přičemž ta jednotlivá setkání představují kroky – od těch prvních velikonočních a jejich svědků – k **nám**. K nám, co jsme neviděli, ale mohou **potkat příběh**. A setkání s tímto příběhem – je událostí, která bohatě – **plnohodnotně stačí**, aby se náš život otevřel Kristovu vzkříšení. A celý Kristův příběh se stal životní výzvou.

Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Ale to tělo se v tom velikonočním finále stalo nepřístupným, ne-patřičným (už k nám ani mezi nás nepatří). Jak poznamenal kolega Petr Pazdera Payne: *Slovo se stalo tělem – a tělo se stalo příběhem*. Příběhem, který potkáváme jako životní výzvu.

Jistě, **jsou a vždycky znova budou i jiné** příležitosti a možnosti k jakémusi setkání – a evangelista o nich ví. A nemyslí jen ta, o nichž se dočteme v brožurkách jiných evangelistů, třeba jak šli ti dva do Emauz, narazili na spolucestujícího, při jehož slovech jim hořelo srdce a otvírala se nově Písma, takže ho nakonec prosili „Zůstaň s námi...“

Jan tady myslí na příběhy, které nezařadil ani jeden z evangelistů, protože jim připadaly moc laciné či bulvární, prvoplánově ohromující. Možná dobré pro Parlamentní listy či Blesk, ale ne pro příběh, který chce náš život otevřít životodárné pravdě. Pravdě, která dokáže prokvasit (či „promořit“) celý tvůj život – nasměrovat ho spolehlivým směrem – a přitom zahání tmou a smutné těší, osuší slzy s tváří.

A aby se to setkání stalo takovouto pravdou (a cestou a životem), **prestavá být** už v evangeliu setkáním s **obrazem**

– a stává se **setkáním s poselstvím**, s výzvou. Setkáním se svědectvím Kristova příběhu (a těch Písem, do nichž patří). Obrazy bychom možná radši. Jsme na ně každopádně hodně naladěni. Vždyť jsme děti doby, která si bez vizualizace – zpředmětnění vyobrazením, a ještě líp nějakým klipem – už neumí představit, jak předávat informace. Jenže obrazy mají mj. tu vlastnost, že ty, které oslovují, vážou, fixují na sebe. A zrovna tak na sebe fixují i tu informaci, již mají předat. **Těžko se od nich odpoutat.** Procházel jsem si tento týden dějiny umění, a hledal nějaký vhodnou ilustraci k biblické na téma „Třetího dne vstal z mrtvých“, a uvědomil si, jak jsem v tomto případě sám fixován na vyobrazení Mistra litoměřického oltáře. To je takový ten lehce se vznášející správně goticky vyhublý v šarlat oděný Vzkříšený se zlatou svatozáří. A zároveň, jak jsem těmi obrazy listoval, znovu jsem si uvědomil, že obrazy vypovídají především o svém tvůrci a době, v níž vznikly. A tím jak spoluutvářejí naši představivost, trochu svazují. Znemožňují jít dál.

Možná i proto zní poslední slovo Vzkříšeného podle Jana: *Blahoslavení, kteří neviděli – a uvěřili.* Blahoslavení, jejichž víra se neváže na obrazy, ani na obraz setkání se vzkříšeným (ani na ten obraz vítězného Salvátora u nás na stropě) – ale **naslouchá o to víc jeho slovům.** Slova – zejména pak uspořádaná do příběhu – nám totiž umožňují zařadit se do zástupu, který nechodí uctívat obrazy, ale kráčí dál. Neváže svou víru na představy a zažitě obrazy svých předchůdců, ale kráčí dál. Navzdor znejistující přítomnosti a pokušení vracet se do minulosti, kráčí vstříc budoucnosti.

A tento signál dává evangelista svým: „*příběh, který jsem napsal, je pozvání k víře, abyste díky setkání s Ježíšovým příběhem měli život (hodný toho jména).*“ Když se s tím příběhem potkáme, můžeme začít žít. Možná teprve žít. Potkává nás totiž jako blízkost, která mocně rozdává to co, život činí životem: naději – svobodu – lidskost - radost a pokoj. Pusť si sílu toho příběhu na tělo (nejlépe do srdce), ať se tvůj život život právě tímhle promoří.

To aktuální přirovnání k „promoření“ je ovšem potřeba v tomto případě upřesnit: Dnes se užívá „*promořit*“ ve smyslu *imunizovat*. Učinit populaci co nejméně zranitelnou ohrožujícím virem. Ježíšův příběh život takto nepromoří. Neučiní nás imunními – ani vůči pláči, ani vůči pochybnostem, ani vůči úzkostem vlastním pádům či zklamáním. Tohle nabízet, to by byla hodně klamavá reklama.

Ale Ježíšův na všechny ty deptavosti, co je potkáváme v evangeliu i u svědků vzkříšení, dává protilátky. **A jeho velikonoční finále dává protilátku snad nejdůležitější, totiž naději.** Když tě potká pláč, pochybnosti, úzkosti - pády či zklamání, pak věz, tohle ještě není konec. Pochmurný obraz světa či vlastního života, to není rozhodující stav našeho žití. Povelikonoční kroky příběhu evangelia, i slova, která z něj zaznívají, to říkají jasně. S

tou vírou bez obrazů, s oslovením příběhem Vzkříšeného smíš přijímat pokoj, novou naději, i zmocnění k novým úkolům. Pusť si sílu toho příběhu na tělo (nejlépe do srdce), a potkáš to jasně: život nese a výhledy mu dává síla mocnější než všechna pláč i lidská pomatenost a zcestnost. Amen.

Píseň EZD 648, Sv 166 (Kristus je má síla)

Ohlášení

út 15,00 kavárnička, 18,30 BH,

po mládež – pá pátečníci

příště káže EH

Díky Pražské pomoci

28.4. zemřel Ladislav Hejdánek (93 let)

Přímluvy: EZD 621

Za ty, kdo hladem trpí a bídou, prosíme: Zjev svoji slávu! Za ty, kteří druhými jsou odmítáni, prosíme: Zjev svoji slávu!

Za ty, kdo bolest mají a pláčou, prosíme: Zjev svoji slávu!

Také za ty, kteří jsou svázáni pouty, prosíme: Zjev svoji slávu!

Za ty, kdo slovo svaté tvé kážou, prosíme: Zjev svoji slávu!

Za ty, kteří ve jménu tvém bližním slouží, prosíme:

Zjev svoji slávu! Za ty, kdo světem bez lásky bloudí,

prosíme: Zjev svoji slávu! Za ty, kteří jsou stále nám

protivníky, prosíme: Zjev svoji slávu! A tak pro Krista,

svatého Pána, prosíme: Zjev svoji slávu! Učiň, celý svět náš

ať v míru tě chválí, prosíme: Zjev svoji slávu! Amen.

Otče náš

Poslání J 20,21

Ježíš jim znovu řekl: "Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás."

požehnání Ř

Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého.

Bůh pokoje buď se všemi vámi. Amen.

Bůh pokoje buď se všemi vámi. Amen.

Píseň Svítá 331 (To já, ó Pane můj)